

25.4.21, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy. Kdo to je Král slávy? Hospodin, mocný bohatýr, Hospodin, bohatýr v boji. Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy. Kdo to je Král slávy? Hospodin zástupů, on je Král slávy! (Ž 24, 7-10)

PÍSEŇ 209 Ó slunce spravednosti

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

Ty jsi za námi přišel ve svém Synu, abychom u Tebe našli milost. Ty jsi za námi přišel a dal ses nám poznat jako náš milostivý Pán a Bůh. Děkujeme Ti, že Tě smíme nacházet ve svých bližních, děkujeme Ti, že slyšíš naše prosby, když se k Tobě obrácíme ve svých modlitbách a děkujeme Ti, že jsi s námi, když i my chceme být s Tebou. A prosíme Tě, buď nám přítomen svým Slovem i ve svém Duchu, ať poznáme, že Ty jediný jsi Pán a prosíme Tě, buď s námi a neopouštěj nás, když se ztrácíme ani když marně hledáme Tvou blízkost a Tvou přítomnost. Amen.

1. ČTENÍ Ž 23

PÍSEŇ 440 Ozvi se, Pane můj

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Ty nám otevíráš dveře nejen ke svému Otci, ale i k naší víře, která jen hledá svou cestu k Tobě.

Prosíme Tě nyní za všechny, komu se dveře k Tobě uzavírají a nemohou najít Tvou milostivou ruku.

Prosíme Tě za všechny, kdo by tak rádi zaslechli Tvé pozvání a Tvé Slovo, ale zrovna teď nemohou nebo nechtějí.

Prosíme Tě za všechny, komu se ztrácí smysl jejich života či život sám, dej jim nalézt svůj pokoj a svou milost.

A prosíme Tě za všechny, kdo nemají o koho se ve svém životě opřít a svádějí je cizí hlasy, dej jim poznat ten svůj.

A prosíme Tě za všechny naše nevyslovené modlitby a prosby i slova díky, které nyní vkládáme do té, kterou jsi nás naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ Prosím vás, bratří, pro našeho Pána Ježíše Krista a pro lásku, která je z Ducha, pomáhejte mi v boji svými přímlovami u Boha, abych byl zachráněn před nevěřícími v Judsku a aby moje služba pro Jeruzalém byla tamějším bratřím vítaná. Pak budu moci z vůle Boží k vám přijít s radostí a najít mezi vámi chvíli odpočinku. Bůh pokoje buď se všemi vámi. Amen. (Řím 15, 30-33)

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' (Num 6, 24-26)

PÍSEŇ 485 Král věčný, 419 Mocný Bože, při Kristovu,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 10, 1-10

„Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale přelézá ohradu, je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otvírá a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když je má všechny venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas. Za cizím však nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Toto přirovnání jim Ježíš řekl; oni však nepochopili, co tím chtěl říci.

Řekl jim tedy Ježíš znovu: „Amen, amen, pravím vám, já jsem dveře pro ovce. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči. Ale ovce je neposlouchaly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.

Milí přátelé,

já jsem dveře. Říká Ježíš a myslí tím to, že kdo přišel před ním, byl jen zloděj nebo lupič, zatímco po něm nebo spíš skrz něj budou všichni spaseni a zachráněni. Budou vcházet i vycházet jeho dveřmi a naleznou u něj i pastvu. A on je jen bude pouštět dál nebo propouštět ven, aby ať už u mě nebo tam venku měli život a měli ho v hojnosti. Ale život věčný, ne jen ten časný, ale ten, který trvá věčně a není nekonečný. Ale věčný v tom smyslu, že pokračuje kdesi v nebesích, kam nás zve i sám Ježíš a kudy se můžeme i my ve svých myšlenkách ubírat. A víra ve věčný život patří i k základnímu křesťanskému vyznání, ke kterému se připojujeme už po staletí.

S Ježíšem totiž přichází život. Ač se to někdy nezdá, je tomu tak. Život, který je nesen i tím, že do něj Ježíš přináší své slovo, svou milost a své pozvání k tomu strávit s ním i nějaký čas a nechat se vést právě i k životu věčnému, kde už nebude nikdo nic postrádat. K životu, ve kterém půjde i o spásu, a to pouhou vírou, pouhou milostí a pouhým Písmem, které vzdělává svůj lid a dává mu naději, že vše na zemi i na nebi má svůj smysl a pod zemí i pod nebem svůj čas. Neboť nejsme spaseni tím, co máme, ale tím, jací jsme a nepřicházíme k Ježíši, aby nás ukradl, pozabíjel a zničil, ale abychom právě u něj našli ten věčný život, který by nezůstával jen nám, ale mohli jsme s ním vcházet i do svých srdcí, duší i myslí.

Věřit v život věčný totiž není jen o nás, ale i o vnitřním poznání toho, který je člověku nejbližší, toho skutečného Spasitele Ježíše Krista, který i proto přišel na tuto zem, aby otevřel dveře a sám se stal tím, skrz koho bude možné vcházet i vycházet a nacházet pastvu i pro ten věčný život. Ježíš přišel mezi nás, abychom mohli poznat, že právě on je tím, kdo dává i nějakou naději. Že si k němu najdeme i najdou cestu i všichni, kdo ho necháme a nechají vstoupit copak do svého života, ale i do našeho vnitřního poznání Ježíšovy blízkosti. Jako té, která nás zachraňuje pro bohatství věčného života založené na trvalé víře a naději, že ta skutečná pastva bude až tam nahoře na nebi, odkud už ani nebude návratu, ale kde jednou skončíme všichni.

Celé to podobenství říká Ježíš farizeům a zákoníkům, kteří nevěřili tomu, že by Ježíš mohl být dobrý pastýř a lidé nebo spíš společenství Božího lidu by za ním mohlo i jít. Nebo tomu možná věřili až moc, ale nechtěli to přijmout. Nechtěli přijmout, že by právě u něj mohli dojít i k něčemu lepšímu, než co najdou tady na zemi a nechtěli přijmout, že právě on by mohl být i tím, kdo jim to lepší také nabídne. Ježíš však přichází ve víře, že ten, kdo o svého zachránce a Spasitele i stojí, bude k němu vcházet i od něj vycházet s vědomím věčnosti, která překračuje i všechny pochybnosti, že je on ten pravý a mohou za ním i jít, protože slyší jeho hlas. Vědomím toho, že právě a jen u Ježíše můžeme najít něco, co bychom jinde neměli, život s vědomím věčnosti. A že právě jen a pouze Ježíš může tuto věčnost nabídnout. A to i svou vírou, že si k němu nakonec najde cestu úplně každý, svou milostí, která se nakonec dostane úplně ke každému a svým Písmem. To sice tak trochu odvrhne všechny, kdo přišli před ním, ale jen trochu a jen proto, aby právě Ježíš mohl přijít s tím, že bez něj už to ani nepůjde a s ním také ne. A on nás stejně beztak jednoho dne opustí a nám nezbyde než ta jeho věčnost, která tu sice nebude reálně, ale duchovně třeba ještě chvíli ano, jak to praví i celé Janovo evangelium. Moje oblíbené, neboť kde jinde by tak jasně zaznělo, že tu Ježíš ještě není, ale už je anebo naopak, že tu už je, ale ještě není, jen jsme ho ještě tak docela nepoznali.

Ježíš totiž nepřišel ani neodešel jen tak a pro nic za nic, ale sám se připodobňuje spíš k takovému otevírači dobrého života. Toho, který nestojí a nepadá s tím, co žijeme jen tady na zemi, ale právě naopak přichází s hojností života pokračujícího až někde k nebi a tam nabízejícího i svou věčnost. Života spojeného s otázkami a odpověďmi po Bohu a jeho Synu a víře a naději, která nekončí teď a tady, ale směřuje tam a k tomu, který je jen jeden a jen On má pro nás i to, že každý konec může být i novým začátkem. Začátkem něčeho nového a možná i dobrého, začátkem něčeho, co může být ještě lepší než to předchozí a začátkem konce, který může být i branou do věčnosti. A kde jinde začít než tam, kde naše životy i pomalu končí, uprostřed všech cizích hlasů, zlodějů a lupičů, uprostřed všeho mordu a všelijakých neštěstí a osobních i jiných katastrof a na konci dějin, kde se střetává zabíjení a ničení všeho živého s nadějí na nový začátek. Na konci všeho, kam jsme se tak trochu dovedli i my sami a nemáme na výběr, než se nechat vést a dovést až na úplný začátek. Nemáme na výběr, než čekat na příchod našeho Pána a Spasitele, který pro nás má ještě úplně jiný a nový začátek v podobě věčnosti. A nemáme na výběr než dostávat odpovědi v podobě Ježíšovy přítomnosti, která se otevírá ne snad až na té kýžené věčnosti, ale třeba a klidně i předtím. V životě ještě tady na zemi, ale částečně už i na nebi, v průsečíku všech životních hodnot jak těch horizontálních, tak

i vertikálních. Neboť ani ten věčný život, kam bychom všichni tak rádi směřovali není jen o tom, co bylo, ale i co nebylo a bude až tam. A co by bylo, kdyby Ježíš nikdy neodešel, ale ani nepřišel a stále by tu s námi byl a jen nám otevřel cestu nejen k sobě samému, ale i tam a k tomu, kde se s námi může potkat i sám Bůh a ten jeho život. Co by bylo, kdybychom byli opravdu nesmrtelní a zůstávali bychom tam, kde jsme byli, případně bychom směřovali od jednoho konce ke druhému. A co by bylo, kdyby nás život opravdu nekončil a Ježíš by v tom byl i spolu s námi a jen by nás převáděl tam a zase nazpátek. Nebylo by nic než věčné utrpení a nekonečné trápení nad životem a jeho smyslem, který by nikdy nekončil. Nebylo by nic než stále nový a nový začátek, který by však neměl dlouhého trvání a nebylo by nic než určitá životní ponuřost, která nezačíná ani nekončí, ale jen je. Tak i my vlastně jen čekáme. Čekáme, kdy k nám Ježíš zavítá a vyvede z této nekonečnosti. Čekáme, jestli nás někdo neukradne, nebo ještě něco horšího a my se tak ani nedostaneme k branám věčnosti. A čekáme, jestli i my sami tu budeme navěky a navždy nebo i náš život skončí tak, jak bychom si to asi i všichni přáli, až přijde čas. Ale proč ne, proč si aspoň na okamžik nepřipustit, že to, co je teď a tady, jednou taky nebude a my staneme pod zorným úhlem věčnosti, ve kterém jsme už sice trochu žili, ale pak si nás ten někdo povolá a ukáže nám tu jedinou cestu vedoucí až do jeho věčné přítomnosti.

PÍSEŇ

452 Za dar Slova, 192 Dobře staví, kdo zná a ví,